

עורך התביעות: ד"ר ש. הצלם הראשי: פול גולדמן

עורכי מדורים: מיכאל אלמו, ניצה נבי, ירוחם נבני, חמר דרמור, פרנצה גרובנר, רפאל הייט, אוסקר טאובר, סיליט טיארי, צבי שש.

ראש-מערכת, ירושלים: מ"מ ראש-מערכת, חיפה: דוד רובינר

סופרי-חוק: מונטי נייקובס, נבדיל דנון, יצחק המאירי, שמואל מירון

הפז"ר: העולם הזה בע"מ, דפוס ישראל, תל-אביב

מכתבים

השחיתות

מזכ"ר שנים אלו הניעו הרים על הכתבה שפורסמה בשבועונכם ההשוב, כקשר אלו (העולם הזה 277) והחשמתי אמנם שכתבה זו נרמה לתנוכה ערה של הצבור. מן המותר להסוּף בשלם אני קראתי כתבה זו בענין רב ביותר... קבלו את כרכותי לעירונתכם כלפי הופעות שונות בחיינו, ומלחמי תכם נגד השליטות שבהן.

ד"ר א. שמורק, ירושלים... "צעירים רבים בארץ חולמים על מעשי אלימות. הצצה נראית להם כמחרון יעיל נכ לבקיעת השחיתות. תות אינו נורם כך. ישנם אמצעים הרבה יותר חזקים, הרבה יותר חזקים מאשר המחרון הפחד הנפשי הנפשי הנכ הוא נשק כביר, ביותר הכי חיימו בנצחונות הצדק. במצרים העתיקה שוחררי הישראלים לא מפני שכפרו על פרעה כסיה מוסרית... דבר, כינים, צפרדעים, מכת בכורות... מכת סיכות שנרשע לפחד נם — הם ששילחו את בני ישראל לדרבם. וכיזר חללו בני ישראל את הארץ על ידי תפילות! וראי שלא מעשי אלימות והרס הם שהכריחו את כל ההמון הכנעני כדי לפנות מקום לכח הנופני הנם... הממשלה הנוכחית מסולק רק על ידי המהפכה שיוזמיה יהיו צעירים וחזקים שכבשו כרמס את הארץ... אינו כותב כרזות מקצועי מטעם אצ"ל או מק"מ. או קנאי קיצוני שהכוח שבכילו הוא מטרתו בפני עצמה. מקולם לא הייתי באצ"ל ולא בשומם מפי לנה אחרת. בשעות הסנאי אני עוסק בספורט או מבקר בקולנוע, אני אבד שחה בשחיתות המשי- תוללת כעת שאנוכ אים על חי העם.

זאב עמלם, תל-אביב

תמונת השער

הייר, הייר, הייר... לקראת השנוי בתמונות שער הנלינו יפה שהגיעים למסגרת ישנם נושאים מענינים ואסתטיים יותר מאשר תמונתן של צעירה נאה (שברד כלל אינה כזאת). ישראל רביש-תל-אביב

ותיק וגאמן של עתונכם... לא ררושה כל פרוטקציה כדי שמכתבך ייתקל ביחס היראוי ובטיפול המתאים. גם אם קורא אתה את כל עיתוני ישראל, מלבד עיתון זה, לא נכעס עליך.

אם יכול אתה לקצר, קצר. בכך תחסוך לעולמ מיותר לעורך הכתוב שלנו, שיצטרך לעשות את המלאכה שבילך. ואחרי הכל בוא תבוא אליו בטרוניות שהשמיט את החלק החשוב ביותר, הותיר דוקא את הקטע ה יחיד שלא התכוונת כלל שיפרסמוהו.

תכריז, הקוראים, מעוניינים לדעת מי אתה. מכתב מ"אלמונית" או מ"יהודי פשוט" לא יעשה עליהם שום רושם, והצדק

2 יולי '22

השבוע הגיע מספר מכתבי הקוראים ש פרסמנו בעתון זה (מאז עבר לידניו) ל- 3001 במידה מסויימת אנחנו גאים בכך. לא שרד עוד עיתון בארץ השומר ללא סייג על חוק ההגיונות הראשון של המקצוע: לתת חופש מוחלט לקוראים לומר את אשר בלבם על דרכו ועל תוכנו.

אין אנו עושים טובה לקוראים. להיפך, הקוראים הם העושים טובה לנו, אפילו אם הם כותבים לנו מתיבים המסמרים כל שעי- רה משערת ראשינו. לעולם לא היינו יודי- עים את דעתך אלמלא היית עוזר לנו במכ- תבים גלויים אלה. ואם נודה שאמנם בקש- תי הראשונה אליך צריכה להיות שתבקר אצל בעל הקיוסק בכל שבוע, הרי בקשתי השניה היא שתטריח את עצמך להגיב על הכתוב.

אם רוצה אתה לשבח, לא נמנע זאת מ' מך. אולי נסמיך, אך נתגבר על מבוכתנו. אולם אם רוצה אתה למתוח בקורת, תהיה ברוך שבעתיים. הביקורת היא שמן הסיכה במכונת השיפור. לא נוכל לתקן את הנעל כבלי לדעת על איזו בוהן היא לוחצת.

אין אנו מצונזרים מכתבים. יכול אתה לכי- תוב כאחת נשפך. כשחתי היחידה היא ש תציב גבול במקום מסויים. כפי שאמרת לבורהא, איש שדהיבוך בנגב, כששלח לי משא מאלף ביותר על חוקיות הנישואין של הורי וקורות משפחתי בדורות האחרונים: זה מענין אותי. אולם האם זה מענין את הקוראים?

צחוק בצד, אם יכול אתה להימנע מהשמי צות אישיות, יהיה הדבר לטובה. ישנם בי- ארץ עתונים כה רבים המתקיימים על הש- מצות, מי אנחנו שופנע בפרנסתם? אולם אם רוצה אתה לגלות את לבך, לשי- פוך את גופרית על הליקויים בעיתון ש אתה חש בהם, נראה בכך ידיד ועוזר. מובן שאין אנו יכולים לפרסם כל מכתב הבא אלינו, ועל אחת כמה וכמה לא נוכל לפרסם כל מכתב במלואו. נאלצים אנו לכי- חור במכתבים המאלפים, האופייניים וה- המצטיינים ביותר.

אם קוראים רבים כותבים אותו הדבר, חשוב לנו מאד לדעת זאת. הדבר מעיד על משהו, אולם לא נוכל לפרסם אלא מכתב אחד או שנים. ותמיד נבחר במכתב הקצר, הקולע והמסוגנן ביותר. מעט הומור גם כן עוזר. ברם, מען אני לומר שלעולם אין הבחי- רה נעשית מתוך מגמה להחליש את השליטה ולהבליט את החיוב. להיפך. גם בשעה ש- אנו נאלצים לקצר מכתב, אין אנו בוחרים בקטע החיובי, אלא במענין ביותר והרי ה- שליטה, לרוב, מענינת מן החיוב.

הייתי רוצה שתדע דבר אחד: שום מכתב אינו נודד לטל המערכת. הסל שמור לחו- מר של חברי המערכת בלבד. אם כותב מכתב והוא לא פורסם, דע ש- בכל זאת מילא את שליחותו. חברי המער- כת קראו אותו. אני עצמי קורא כל מכתב, מבלי יוצא מן הכלל. המגיע למערכת, ואני עושה זאת בעונג. זהו החלק המענין ביותר של תפקידי כאן.

הייתי רוצה מאד לענות אישית לכל מכי- תב. לצערי נבצר הדבר ממני. היה זה מחייב העסקת כמה כתבניות נוספות והעלאת מחיר העיתון כדי לשלם את משכורתן. לפי- כך אל תראה באי-קבלת תשובה חוסר ניומוס מצדנו. רגשי התודה, אף אם אינם זורמים ממכונת הכתיבה, שמורים לך בלבנו.

כמה עצות ידיוותיות לכותבי המכתבים: אגא, אל תחיל את המכתב במלים "קקורא

במו עיני דייקנות למופת

יקה שנרשם לשיכון העממי קיבל אחר-

לי הצלחה מהפקיד, שהוסיף בחיוב: "להתראות בעוד שלוש שנים." כעבור חצי שעה חזר האיש, פנה שנית אל הפקיד: "שלח לי, אדוני הפקיד, לגשת לפני הצהרים או אחרי הצהרים?"

הצהרים? הקוראה אילנה כהן, חיפה, זוכה ב" פרס השבועי של 1 ליי."

מצויר, תשבץ ענק, צטבץ וטרבץ? מובטחי ש- קוראים רבים מעוניינים בחוש המשבץ לעפיו. במקרה שחסרה לכם היד המשבצת מוכן אני ל' התגבר.

מרדכי דן, צ.ה.ל. היד המשבצת ישנה והיא החלה משבצת. בעוד זמן קצר יבטצו הקוראים כהנה וכתנה.

גיוס הכנות

לנידעו של הקורא דינאל רמסקי מתל-אביב (העולם הזה 784): נערות קלות דעת אינן חסרות גם בתנועות הסועל המזרחי ובקרב הנוער הרתי, בעיקר בשכונות הרחוקות בירושלים, המאובלמות מאות משתמטות שורות סדיר בצ.ה.ל. באמצעלה של "קדושה מסורתית" צבוקה.

מרדכי ט, תל-אביב

נדהמתי לקרוא, בעולם הזה (785) כיצד מפי- שטים נערות תמימות כמשרד הנוים, לעיני קצי- נים ולבלרים. כיצד מבלגנים עליהן בצורה מכו- רת... המיד הייתי נגד גיוס נשים... לאחר קוראי את המכתב דעתך רק נתחזקה.

א, גלמן, תל-אביב

... היתה זו קלות דעת לפרסם מכתב של קבוצת נערות שהן, ללא ספק, לא אחראיות, ועל ידי כך להשמיץ את עובדי לשכת הנוים. אני בטוח כי אילו הייתם נוכחים לדעת את סודו מן האבצע, יוחנן פרוש, חיפה

העולם הזה חקר את הדברים שהובאו כמכתב הנוכר, מצא שיש בהם יסוד רציני של אמת.

המשפט

קראתי בעולם הזה (782) את הכתבה על המש- פט הציבורי, וכלל לא התפלאתי שהנוער יצא אשם... העולם הזה רחוק מכלל תלוציות והוא אדיש (לה) בצורה מביאה... הוא מוריק זריקות רעל לנוער שהוא ממיא כבר גוסס... יהודה שמעוני, תל-אביב

נכנס יין - קועקעה יד

בשבת אחר הצהריים נסעתי העירה. בהצטלכות הדרכים של הכביש נמניה - רחוב אוילנורוב עמד בחור נבוה ובלונדיני, מנסה להשיג טרמפ. אני עוצר ומזמנו להכנס ולשבת, שואלו כמה זמן הוא כבר עומד, הוא עונה לי, כ-20 רגע. אבל בזמן הזה היית יכול להגיע העירה ברנל" אמרתי, ענה לי: "או, אני כל כך עיף, עברתי כל הלילה." וכנראה שאינו רגיל להלך על היבשה" הערתי לו, "כנראה שהאניה מתאימה לך יותר", והבטתי בצידורים מקוטעים בתוך זרועו. שאלתיו למה עשה זאת וזאם הוא מוצא זאת ליפה. הם וחלילה! אבל הייתי שכור בשעה שעשן לי זאת. "תודה לאל בחור, שהפעם זה רק סנע בעור החיצוני שלך, וזכור שפעם אחרת, שכרות יכולה לפגוע בחיים. הנהם, ותודו לחברו!" הגענו העירה ונפרדנו. זה היה באותו יום בו קראתי את העולם הזה (784) והופיעה לפני תמונת השער והמאמר על "צירות היון עם תמונתיו ועם הקריאה לשלתי יין הנונית, והמאמרים הקשורים בנושא, מוסר". אין אני יכול לתאר לי שכל כך הרבה מקרים כמו זה ואחרים שמספרים עליהם היו יכולים לקרות אלמלא היו, או מין אחר של אלכוהול. כמה ערך תוגותי הולך לאיבוד על ידי התסיסה של הסוכר הנמצא במיץ עציבים?

ד"ר א. י. ירוסלבסקי, תל-אביב

הכנים והכנות

בתמונת מדרו הספורט (העולם הזה 784) נראה עמום כינוירוני ממריץ את קבוצת המטה של ה- משטרה במשכיכת הכל. בתמונה נראים המושכים מס' 2, 4, 8 ו-1. היכן נמצא מספר 8?

דוד לוביץ, חיפה

ויתרו עליי, משקלו היה רק 100 קילו. אמת כתבתם ככתבה, 44 זוגות רגלים" (העולם הזה 784): "הסתתקוואים נהנו בצורה פטריוטית, לא נרמו אף לשריפה אחת ברנלים היקרות של הריב (מכבי תל-אביב). לשריפה לא. לשכר בירו של יצחק שניאור - כן"

שמשון ברלוב, תל-אביב

המשחק היה הונג. שניאור נפגע במקרה, בהתנגשות אגב משחק. לא הרגיש דבר עד למחרת היום, בו נקע לו סדק ביד.

הצדק מעזי לכב

בספטמבר אשתדך הופיע גליון העולם הזה (724) עם תמונת משפחת לוי המיומנת, ובאותו עמוד תארו קורות הטרגדיה באותו 8 בספטמבר 1951 המר והנמר... כפי שהתברר לנו, כל התאור נמסר לכם מפי אדם בשם גרוס, אשר הופיע כעז ראשי בהשמטנו ואשר היה לו ענין אישי בהבלט האשמה עליי. בעשיו של אדם זה העגנו עד היום. כמה מרגיו הדבר שעל אישיות זו ספכה מערכת העולם הזה את ידיה ומסר ליצבור הקורי- אים בישראל! איזה תמונת מסולפת של היהודים נדעה מוקדמת בחקירתנו ובמשפט שלאחריו... לא הייתי מתמרמר אלמלא קראתי את העולם הזה (785). וראיתי כיצד יצאה המערכת חוצץ להגנתם של עמוכ קינו ושאלתיאל בניאיר. היכן היה העולם הזה בראשית ספטמבר 1951? למה לא נמנעה המערכת מלבער עתל נגד אנשים אשר טרם הוכחה נגדם כל אשמה?

ירוחם קרובלניק

בינת הסוחר המרכזי, תל-מונד

פרד גולדמן, האחיות והמצלמה גם בנרקוזה, אהובה

אבל הנשיא

נדהמתי עד עומק לבי מה"אבל" לרגל פשירתו של נשיא המדינה. בכל ארצות תכל הורגש אבל אמיני על הסתלקותו של אדם נדול זה, ובכמה מהן אף הוכרו על אבל רשמי, רק אצלנו כמעט ולא היה מרגש דבר. מראה העיר תל-אביב היה כבכל יום רגיל אחר. משרד הנוים הורה לסגור את התנויות באותן השעות בהן נהן סגורות כלאו הכי יום יום לרגל הפסקת הצירים. ארבע שעות לאחר ההלוייה נפתחו בתי השעשועים כי רגיל לבתי הקפה ברחוב הירקון נוננו ולסיים יוסיא, והאופרה קיימה הצגת בכורה. לא ידוע ג'ים מצד מי בא וזולו מבשו בו כלפי אחר המרי- נאים הנדולים ביותר בדרונו, אולם ידוע לי, שביבם לא היו יושבים כיום כאן וב"ג'ובים" שלשה אלמלא הנשיא הגנות. אמולו התבישתי לזהות אורח כמרינה. או האם עלו להבין שכל זה כיון שלא היה חבר "המפלגה"?

ר. פדר, תל-אביב

הנשיאות

העולם הזה (785) מציע לשנות את חוקת ה- ארץ. (שעדיין אינה קיימת) ולעבור לשיטה ה- מריקאית בבחירת הנשיא. את אני חושב שזה היה הפתרון הטוב ביותר בבחירת הנשיא בישי- ראל. אבל התפלאתי מאד שאתם כותרים בשיטה האמריקאית, בשעה שישנה שיטה אחרת - הרר- סית - אשר אתם בוראי מחסדיה. או אולי מחייב ההגיון שהשיטה הראשונה טובה מהשניה?

יצחק קוקיא, ירושלים חוקה אפשר לשנות, עורו של אדם - לא!

בי"ב. נשאר בי. נ"י

העולם הזה כביתה

אנו, תלמידי המחלקה השמינית של בית הספר התיכון נאולה בתל-אביב, קראנו בענין רב את מאמרם על הנושא "מלחמת העולם השלישית נדחתה, השלום הנה החל" (העולם הזה 784). אם זמן רב התאוננתם, כי העולם הזה נקרא "במת" ומתחל לפספסים, הרי ששפעם עליה מן ה- מחתת: מאמרם הזה נקרא בשער "גאוגרפיה פוליטית נדרם כשואו מתבק את המכשיר כצעיר את האהובתו - למורת-רוח המתחיים, כי הדבר הפריע להם לא במקצה.

שבוץ תשבצים

מה הענינים אתכם? האם תרצו עטכם מנבוע? מודע חילתם לחלק את המבלים לסוגים (תבשן)

אני פספס